

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna, a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **S. F.**, zastoupeného JUDr. Alešem Vídenským, advokátem se sídlem Sokolská tř. 22, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 9. 2008, č. j. 60 Az 121/2007 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Aleše Vídenského **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2007, č. j. OAM-1-923/VL-10-11-2007, o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1, písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Stěžovatel podal žádost o udělení azylu již v roce 2001. Jeho žádost a posléze i žaloba ke krajskému soudu však byly zamítnuty. Protože v opakovaně podané žádosti stěžovatel uvedl v zásadě shodné skutečnosti jako v žádosti předchozí, žalovaný jeho žádost ve výše uvedeném rozhodnutí zamítl.

Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v odůvodnění kasační stížnosti ze dne 20. 7. 2009 však prostřednictvím svého ustanoveného zástupce podrobněji rozvádí pouze důvody dle písm. a) a b) citovaného ustanovení. Stěžovatel v kasační

stížnosti uvádí, že v jeho případě měl být azyl udělen dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel v první řadě poukazuje na své obtíže se soukromými osobami najatými jeho bývalým zaměstnavatelem za účelem vymožení stěžovatelova dluhu. Tuto skutečnost stěžovatel uvedl jako příčinu své emigrace jak v žádosti o azyl v roce 2001, tak i v opakovaně podané žádosti z roku 2007. Stěžovatel dále uvádí, že je ruské národnosti, neovládá ukrajinský jazyk, a nemůže proto na Ukrajině nalézt uplatnění ve svém oboru. Z těchto skutečností pak stěžovatel dovozuje, že je u něj splněna podmínka pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu shora citovaného § 12 písm. b) zákona o azylu. Jelikož tuto skutečnost stěžovatel ve své první žádosti o azyl neuváděl, domnívá se, že v případě opětovné žádosti neměl být aplikován § 16 odst. 1 písm. d) azylového zákona. Důvodnost kasační stížnosti pak spatřuje zejména v tom, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s argumentem ohledně jeho národnosti. Stěžovatel rovněž zpochybňuje neexistenci důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti poukazuje na skutečnost, že v důsledku dlouhodobého pobytu na území ČR ztratil veškeré vazby na Ukrajinu.

Z obsahu správního spisu a ze spisu krajského soudu bylo zjištěno, že stěžovatel ve své žádosti jako jediný důvod uvádí výše popsané obtíže se soukromými osobami. V řízení před krajským soudem pak v průběhu ústního jednání uvedl, že je ruské národnosti, neznalý ukrajinského jazyka, a tudíž je jeho možnost uplatnění na Ukrajině značně omezená. Až teprve v kasační stížnosti stěžovatel bez podrobnějšího rozvedení naznačuje souvislost mezi svou národností a pronásledováním ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle § 102 a § 104 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná vždy, s výjimkou případů zákonem taxativně stanovených. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Za situace, kdy stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že má v případě návratu do vlasti odůvodněné obavy z pronásledování z důvodu své národnosti, aniž by ovšem tuto skutečnost uvedl ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v žalobě poukazoval na to, že tento důvod nebyl žalovaným vypořádán či akceptován, je nepochybné, že svou kasační stížnost v této části opírá o důvod, který v řízení před soudem neuplatnil, ač tak očividně učinit mohl. Stěžovatelovu námitku týkající se problémů vyvolaných jeho národností je tedy nutné považovat za nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce jako obecného poslání správního soudnictví - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor

k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování činnosti krajských soudů.

K pojmu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve v rámci své rozhodovací činnosti. V této souvislosti lze odkázat zejména na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle uvedeného rozhodnutí se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon.* To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud posuzoval jednotlivé námitky stěžovatele a konstatoval, že se uvedenými otázkami v minulosti již dostatečně zabýval. Pokud jde o stěžovatelem namítané vyhrožování ze strany soukromých osob v souvislosti s jeho dluhem, lze v této věci odkázat například na rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, či rozsudek ze dne 10. 4. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48. Ohledně stěžovateli námitky týkající se neudělení

humanitárního azylu je možno odkázat na rozsudek ze dne 30. 11. 2005. č. j. 1 Azs 185/2004 - 49, nebo rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 360/2005 - 61.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky přípustně uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu ve věci samé (odůvodnění kasační stížnosti ze dne 20. 7. 2009) a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů dle § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovený advokát není plátcem DPH. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně

senátu